

ὠμιλήσατε εἰλικρινῶς. Μὴ φοβεῖσθε μήπως νικηθῆτε καὶ λάβω θέσιν κυριάρχου καὶ ὑποταχθῆτε. "Ὁχι! σὰς τὸ ὑπόσχομαι...

— Λαμπρός δικηγόρος εἴσθε.

— Αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν εἶμαι τίποτε. Εἶμαι εἰς προσβεβλημένους χωρὶς νὰ ἡμπορῶ νὰ κάμω τίποτε, διότι εἴσθε γυνὴ καὶ μάλιστα γυνὴ ἡ ὁποία κατῴρωσε νὰ μὲ κάμνη ἄλλοτε νὰ ὀνειροπολήσω... Δύο στιγμαὶ μᾶς χωρίζουν... Λοιπὸν, ἐμπρός...

Ἡ αὐτὴ σιγὴ. "Ἄλλ' ἤρχετο ἡ Φαιναρέτη.

— Ἡ Φαιναρέτη! ἔσπευσα νὰ ψιθυρίσω μὲ κάποιαν ἀνυπερμονήσιαν.

Τὸ ἡφαίστειον ἐξερράγη. Μόλις ἤκουσε τὸ ὄνυμα τῆς ἀδελφῆς της, ἐφρούαξε. Ἐνῶ ἤρμος ἐντρύφα, ἐν μέσῳ σεληνόφωτι, εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ψυχῆς μου, ὠρθώθη αἴφνης καὶ μοῦ εἶπε μὲ θυμὸν:

— Δὲν ἔχω καμμίαν σχέσιν μὲ τὴν ἀδελφὴν μου. Αὐτὴ κάμνει ὅ,τι θέλει καὶ ἐγὼ ὅ,τι θέλω. Αὐτὴ κρίνει ἄλλῶς τὰ πράγματα, ἐγὼ ἄλλῶς.

Μὰ, ὅπωςδὴποτε, εἶναι ἀδελφὴ σὰς, καὶ μάλιστα μεγαλειτέρα...

— Σὰς εἶπα. Περὶ ὀρέξεως οὐδεὶς λόγος. "Ὁ σὺ ἀρέση αὐτὴ...

— Μὰ δὲν εἶδα δὲ πρώτη φορὰν γυναῖκα. Τὰς ἔχω χορτάση...

Ἐταράχθη. Μ' ἐβλεπε ἤδη διαφορετικόν.

— "Ὡστε θέλεις νὰ χορτάσης καὶ ἐμέ... Πῆς τα καθαρὰ...

— Ἐγὼ εἰσέλθω — τ' ὁμολογῶ — εἰς πολλοὺς γυναικείους λαβυρίνθους, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ τὰς τρικυμίας αἱ ἐδοκίμασα, ἀφήσατέ με νὰ ἀγκυροβολήσω ὀριστικῶς πλέον εἰς τὸν λιμένα τῆς καρδίας σας...

— Ἐγὼ δὲ ἔχω καρδίαν.

— Σὰς τὴν ἀντικαθιστῶ. Θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἰδικήν σας καὶ θὰ σὰς δώσω τὴν ἰδικήν μου.

— Ἀφήσατε τὰς εἰρωνείας.

Καὶ ἔστρεψε ὀπίσω διὰ νὰ μὴ συναντηθῶμεν μὲ τοὺς ἄλλους.

— Εἴσθε τόσον θυμωμένη, ὥστε δὲν ἡμπορεῖτε νὰ ἀντιληφθῆτε...

— Καιρὸς νὰ σὰς ὀμιλήσω, κύριε, καθαρὰ. Ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, τὸ ξεῦρω. Αὐτὴ σὺ ἀρέση. Τὰ ἔχω ὅλα καταλάβῃ. Ἰδίως ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔπαιζεν ἐκεῖνη τὴν σερενάτα...

— Καὶ τὸ σκυλάκι σας ἐγαύγιζε...

— Σιγὰ — σιγὰ θὰ 'πῆς πῶς τὸ ἔκαμα καὶ ἐπίτηδες. Δὲν μὲ γέλας, ὅχι... Ἐθασανίσθης διὰ νὰ μάθης τὴν ἀφορμὴν. Ἄλλ' ἐπροδίδης... Σὺ μόνος τὴν εἶπες τὴν ἀφορμὴν. Παῦσε λοιπὸν νὰ φλυαρῇς... Ἀρχίζω νὰ σὲ μισῶ, παῦσε...

Ἡ Φαιναρέτη! Τὸ ἀγγελικὸν αὐτὸ πλάσμα, ποῦ δὲν ἤξευρε τίποτε ἀπολύτως ἀπὸ ὅλα αὐτά. Ἦλπισα πρὸς στιγμήν ὅτι ὅλα τὰ νάζια της

τὰ ἔκαμνε διὰ νὰ συνενωθῶμεν περισσότερον. Ἀλλὰ τώρα ἀπεκαλύπτετο διπλοῦν μῖσος πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν της, ἀδικαιολόγητα καὶ τὰ δύο φοβερά, ἐπικίνδυνα.

Τί νὰ τῆς εἰπῶ; Εἶχε τόσῃν πεποίθησιν, ὥστε θὰ ἐκοπιάζα ματαίως ἄλλως τε οἱ ἄλλοι ἐπλησίαζαν...

Ἐχωρίσθημεν αὐτὴ ἐβάδισε δεξιᾷ, ἐγὼ ἐκρύφθηκα πίσω ἀπὸ ἓνα δένδρον — δένδρον καὶ ἐγὼ χωρὶς φύλλα, χωρὶς ἀγάπην.

Ἡ Φαιναρέτη μὲ ὄλην τὴν ἀγαθότητα ἔτρεξε ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν Λίζαν.

— Γιὰ δὲς τοὺς ρωμαντικούς! Καὶ κρατοῦσα τὴν Λίζαν ἀπὸ τὸν βραχίονα τὴν σύρει πρὸς ἐμέ. Ἡ σελήνη πολὺ σὰς ἐνθουσιάζει... Τόσον πολὺ, ὥστε ἐλησημονήσατε... ὅτι ὑπάρχουμε καὶ μεῖς.

Νεκρικὴ σιγὴ ἐσφράγιζε καὶ τῶν δύο μας τὰ χεῖλη.

— Ὁ παπποῦς μου, ξέρετε, τί ἔλεγεν; ἐξηκολοίθησε μ' ἓνα χαμόγελο. "Ὅτι τὴν νύκτα συγχιναῖται κανεὶς εὐκολώτερα καὶ περισσότερον...

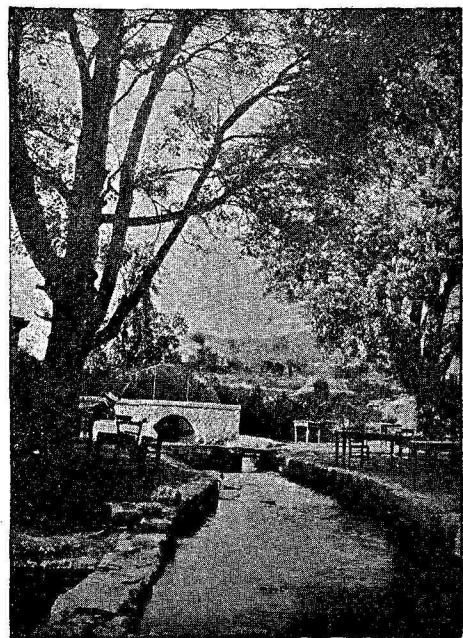
— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἀληθὲς ἂν ἦσο καὶ σὺ εἰς τὴν συντροφιά τους... εἶπε μὲ ἐξαδελφοῦλα τῆς. Ἀλλ' ἐγὼ ἓνα ξέρω ὅτι τὴν νύκτα ωραιότερα κανεὶς... κοιμᾶται.

Ἡ Λίζα ἀπώθησε βιαίως τὴν ἀδελφὴν της καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν αὐλήν.

— Μπᾶ, ἀνταρσίες βλέπω... Μὴ τὴν συνερίξεσθε... Ἡ ἐπαρχία τὴν ἔκανε ἀγριοκάτσικο...

— Ποιᾷ; τὴν Λίζα; Ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ ἡ μικροσκοπικὴ κόρη τῆς θείας της... Αὐτὴ εἶναι...

Καὶ ἔκαμε μίαν ἐκφραστικὴν χειρνομίαν.

Κηφησσία

Κεφαλάρι